

MESİH İSA'NIN GÖĞE YÜKSELİŞİ GÖRKEMLİ BAYRAMI -
2025 JÜBİLE VE AKŞAM ÖVGÜLERİ İÇİN TEBLİĞİN İLANI VE
İMZASI

PAPALIK ŞAPELİ

PAPA FRANCISCUS'UN VAAZI

Aziz Petrus Bazilikası

Perşembe, 9 Mayıs 2024

Sevinç çığlıkları arasında, İsa göğe yükselir ve orada Babasının sağındaki yerini alır. Az önce duyduğumuz gibi, O, bizlerin sonsuz yaşamın mirasçıları olabilmemiz için ölümü kucakladı (1 Pet. 3,22). Rab'bin Göğe Yükselişi onun bizden ayrılması ya da bizden uzaklaştırılması değil, daha ziyade O'nun görevinin tamamlanmasıdır. Bizler Baba'mıza yükselebilelim diye, İsa ilk önce bize indi. Bizi yükseklere çıkarmak için yanımıza geldi. Cennetin kapıları üzerimize sonuna kadar açılsın diye yerin derinliklerine kadar indi. Sonsuza dek yaşama kavuşmamız için ölümümüzü yok etti.

Bu umudumuzun temelidir. Mesih göğe yükselirken, tüm umutları ve beklentileriyle birlikte insanlığımızı Allah'ın tam kalbine getirir, böylece "biz, onun üyeleri, O'nun, Başımızın ve Kurucumuzun daha önce gittiği yeri takip edeceğimizden emin olabiliriz." (Rabbin Göğe Yükselişinin I. Önsözü).

Kardeşlerim, yaklaşan Jübile'de, ölen ve yeniden dirilen Mesih'e dayanan bu umudu kutlamak, düşünmek ve tüm dünyaya ilan etmek istiyoruz. Bu umudun salt "insani" iyimserlikle ya da geçici bir dünyevi çıkar beklentisiyle hiçbir ilgisi yoktur. Hayır, bu gerçek bir şeydir, zaten Mesih'te başarılmıştır, O'nun sevgisinin kucağında bir olacağımız zamana kadar bize her gün bahşedilen bir armağandır. Hristiyan umudu, Aziz Petrus'un yazdığı gibi, "yok olmayan, kirlenmeyen ve solmayan bir mirastır" (1Pe. 1:4). Hristiyan umudu, yüreğimiz başarısızlık ve günahla ağırlaştığında bize huzur aşılar; yeni bir insanlığın hayalini kurmamızı sağlar ve bağlanmaya değmediği zamanlarda kardeşçe ve barışçıl bir dünya inşa etme konusunda bizi cesaretlendirir. Bu umuttur, Rab'bin bize vaftiz sırasında bahşettiği armağandır.

Sevgili kardeşlerim, bu Dua Yılında, Jübile kutlamalarına hazırlanırken, kalplerimizi Mesih'e yükseltelim ve umutsuzluğun damgasını vurduğu bir kültürde umudun şarkıcıları olalım. Eylemlerimizle, sözlerimizle, her gün verdiğimiz kararlarla, bulunduğumuz her yere güzellik ve iyilik tohumları ekmeye yönelik sabırlı çabalarımızla, umudun şarkısını söylemek istiyoruz ki, melodisi insanlığın yüreğini titretsin, kalplerde neşe ve hayatı kucaklama cesareti uyandırsın.

O halde bizim – hepimizin – ihtiyacı olan şey umuttur. Umut hayal kırıklığına uğratmaz: Bunu hiçbir zaman unutmayalım. Çoğu zaman sadece şimdiki zamana takılıp geleceğe bakmaktan aciz olan, içinde yaşadığımız toplumun umuda ihtiyacı var. Çoğunlukla günü gününe bir kenara atmakla yetinen bireyciliğe kapılmış çağımızın umuda ihtiyacı var. Allah'ın, insanın bencilliği nedeniyle büyük ölçüde

zarar görmüş ve şekli bozulmuş yaratılışında umuda ihtiyaç vardır. Geleceğe endişe ve korkuyla bakan halkların ve milletlerin umuda ihtiyacı var. Adaletsizlik ve kibir devam ettikçe yoksullar bir kenara atılıyor, savaşlar ölüm tohumları ekiyor, en zayıf kardeşlerimiz listenin en altında kalıyor ve kardeşlik dünyası hayali bir yanılsama gibi görünüyor. Çoğunlukla kafası karışmış ve kararsız olan, ancak mutluluk içinde ve dolu dolu bir yaşam sürmeyi arzulayan gençlerimizin umuda ihtiyacı vardır. Verimlilik ve aşırılığa takıntılı bir kültür tarafından artık saygı gösterilmeyen veya sesi duyulmayan yaşlıların umuda ihtiyacı var. Yakınlığımız ve ilgimizle rahatlayabilecek hastaların ve bedenleri ve ruhları yaralı olanların buna ihtiyacı var.

Dahası, sevgili kardeşlerim, Kilise'nin umuda ihtiyacı var ki, yorgunluk ve kırılmanın ağırlığıyla karşı karşıya kalsa bile, kendisinin sonsuz ve sadık bir sevgiyle sevilen, Allah'ın ışığını korumaya çağrılan Mesih'in Gelini olduğunu asla unutmasın. O ki İncil'in ışığını yüksek tutmak için çağrıldı ve İsa'nın dünyaya getirip yaktığı tüm ateşi bir kez ve sonsuza kadar iletmek için gönderildi.

Her birimizin yorgun ve yaralı hayatlarımız, hakikate, iyliğe ve güzelliğe susamış ruhlarımız ve hiçbir karanlığın alt edemeyeceği hayallerimiz için ümide ihtiyacı var. İçimizde ve dışımızda her şey umut için haykırıyor, farkında bile olmadan Allah'a yakın olmayı istiyor. Bize öyle geliyor ki - Romano Guardini'nin de söylemiş olduğu gibi - yaşadığımız bu çağ, Allah'tan uzak olduğumuz, dünyanın maddi şeylerle tıka basa doyurduğu ve Allah'ın sözünün duyulmadığı bir zaman. Ancak Guardini şöyle devam ediyor: "Bir an gelir de karanlık ortadan kalkarsa, insanların "Rab, neredeydin?" diye Allah'a soracağı zaman gelirse işte o zaman cevabı bir kez daha duyacaklar: "Sana eskisinden de yakındım." Belkide Allah, çağımıza ihtişamlı kiliseleri ile Barok Döneminden ya da bolca kullanılan sengin simgeleriyle Orta Çağ'dan hatta ölüm karşısındaki genöçlüğün cesareti ile Hristiyanlığın İlk döneminde olduğundan daha yakındır. ... Ama Allah bekliyor... Ona sadık kalmamızı bekliyor. Bundan, eskisine göre daha zayıf olmayan, ama belki daha saf, içsel zenginliklerin zamanında kinden bile daha yoğun bir iman doğabilir." (Die Annahme seiner selbst. Den Menschen erkennt nur, wer von Gott Weiß, Mainz, 1987, 76-77).

Kardeşlerim, dirilen ve göğe yükselen Rab, bize umudu *yeniden keşfetme*, umudu *duyurma*, umudu *inşa etme* lütfunu versin.